

TE VAGY-E AZ, VAGY MÁST VÁRJUNK?

Ismerős az idézet Máté evangéliumából (11,3). Keresztelő János szájából hangzott el, amikor önmaga is talán elbizonytalanodott Jézus messiási mivolta felől, másrészt szeretne volna megnyugtanni saját követőit is. Mi is bizonytalanásban élünk manapság. Mondhatni — talán a valaha volt — legnagyobb bizonytalanosságban élünk. Hozzátenném, hogy minden kornak a maga bizonytalanossága a legnagyobb. Ám azt azért elmondhatjuk, hogy ami manapság, illetve évtizedek óta történik a világban, ilyen még nem volt az emberiség történetében. És amikor az adventi vásárnapok evangéliumát elővesszük, bizony még jobban növekszik a feszültség bennünk. Vajon a mi életünkben érkezik vissza Krisztus? A mostani idők eseményei Krisztus előhírnökei? Biztosra — sajnos — nem mondhatjuk. És sajnos azt sem mondhatom biztosra, hogy amikor e sorokat olvassátok, már milyen globális, történelmi, politikai és vallási eseményeken leszünk túl. Gondolkodtam azon, hogy kihagyok most pár sort, hogy beírassuk ide, azokat az eseményeket, melyek e cikk megírását követően történtek velünk. Ezt a cikket 2015. november 26-án írom. Már egy hónap sincs karácsonyig. Nekünk — kényelemben élőknek — még rövid is ez az idő, mert annyi fele kell még futnunk, hogy nem is győzzük már. Viszont vannak olyan személyek, családok, csoportok, társadalmak, akiknek számára ez az egy hónap maga az örökkévalóság. Nem említenék példákat, csak nyissátok ki az újságot, nézzétek meg a híreket, és mindjárt tudjátok kikről is lehet szó.

Inkább visszautalnék arra a gondolatra, ami a bizonytalanosságról szólt.

Nem csak mi élünk ilyen körülmények között. Mindig is így élt — véleményem szerint — az ember. Ám idézzük csak fel Jézus életét. Amikor elkezdte — felnőttként — tanító működését, mennyire megfoghatatlan volt ő a népe és az azt vezetőik számára. De mekkora bizonytalanosság volt Jézus születésekor! Az első kiszolgáltatottságot akkor élte meg Jé-

zus, amikor József rájött, hogy Mária gyermeket fogant. Épp, hogy meg nem kövezték a leányt a fejlődő Jézussal együtt. Aztán jött az a népszámlálás, ami miatt útra kellett kelnie Józsefeknek úgy, hogy Jézus már bármelyik pillanatban megszülethet. Betlehembe érkezéskor szembesülni azzal, hogy senki sem képes befogadni egy szülő asszonyt. Még jó, hogy egy barlangistálló akadt számukra. Itt nincs fűtés, sem steril körülmények és egyebek. S a legnagyobb veszély együtt születik meg Jézussal, amikor Nagy Heródes tudomást szerez a zsidók újszülött királyáról. Jézus életben maradása bizonytalan. Gyorsan el kell indulniuk a szintén bizonytalan Egyiptomba. Ám Heródes is bi-

zonytalan. Meginog. Lenne egy másik, „igazabb” király, mint ő? Mégsem ő az első, az egyetlen? Mégsem ő a leghatalmasabb? Mindezen eseményekkor az átlagember még mit sem sejt Isten Fiáról, annak megszületéséről, a megváltás szörnyű terhérről, fájdalomáról.

Vajon a ma átlagembere mit sejt a világból, de legfőképp Istenből? Idén túl tudunk jutni azon, hogy a karácsony lényege nem a fenyőfa vagy a rántott hús sok becsomagolt doboz körítésében? Ma, amikor annyian hangoztatják a „keresztény Európát”, vajon engedik megjeleníteni Krisztust? Vagy, hogy ne sértsük a nem keresztényeket, inkább csak műfenyőket imádunk? Ahogy annak idején nem fogadták be Józsefet és Máriát a megszülető Jézussal, úgy a nagy keresztény Európa — véleményem szerint — idén se fogja befogadni Őt. Túl sok a Nagy Heródes Európában és a világban ahhoz, hogy nyugodt karácsonyunk legyen. A mai heródesek is a hatalmukat féltik. De kitől? Jézus Krisztustól? Feleslegesen félnek tőle. Hiszen ahogy később mondta Jézus, már megkapták jutalmukat (vö. Mt 6,16). Ne is a nagyokkal foglalkozzunk! Vajon a mi életünkben megszülethet Jézus? Mi beengedjük magunkhoz? És ebben a bizonytalan világban és időben bizonyosság, biztonság, biztosíték tud-e lenni számunkra Krisztus? Ahogy ő merete elengedni istenségét és kockáztatott az emberré válással, úgy merjük mi is elengedni a földies gondolkodásunkat és megkockáztatni a szentté válás kemény, de boldog útját! Áldott karácsonyt kívánok mindenkinek!

Isti atya

TANÚSÁGTÉTELEK AZ ARS SACRA PROGRAMSOROZAT KOLOSTORTÚRÁJA RÉVÉN

Szeptember végén zajlott a Szakrális Művészetek Hete. Tanulmányaim révén csak szombaton tudtam bekapcsolódni a programokba. A plébánián vendégül láttuk a zirci főapátot és egy szerzetestársát. Személyes kisugárzásuk, szemük tisztaságtól való csillogása, életük Krisztussal való átítatottsága egészen magával ragadta mindannyiunk szívét. Őszinték voltak, kedvesek és közvetlenek. Igazán szimpatikus emberek. A sörkertes beszélgetés után szentmise, majd a gyertyafényes kolostortúra következett. A sötét folyosókon csak a mécsesek pislákolnak, és miközben sétáltunk, a halk, szöveg nélküli hangszeres zene egészen új világba kalauzolt bennünket. Egy-egy cellában egy-egy szerzetes várt ránk, és tett tanúságot életéről, lelkiségéről. Két éve én is várakozó voltam. Szent Klárát elevenítettem fel a zarándokok előtt. A korhű hangulat, a ruha és az ő lenyűgöző élete egészen magával ragadott. Akkor a Nyolc Boldogság Közösség (8B) tagjai voltak a meghívott vendégeink. Emlékszem, hogy el is játszottam a gondolattal, mi lenne, ha..., de aztán ennyiben maradt.

Még egy fontos mozzanat az estéből. A kolostortúra után agapé tartottunk a templom végében. A kötetlen beszélgetésben a lelki életről és a közösségekről társalogtunk, amikor valaki megemléltette, hogy ő elvégezte a Bárány Tanítványa képzést. Korábban már hallottam erről, de aztán másfelé terelődött a szó. Késő volt és elfáradtam, úgyhogy az agapé után alig vártam, hogy ágyba zuhanhassak. Feltett szándékom volt, hogy 11 előtt ki se nyitom a szemem. Am ahogy az lenni szokott: „ember tervez, Isten végez”.

Hat órákor egy nagyon furcsa érzés járt át. Nyugtalanító volt, pedig az első pillanattól kezdve az Adj békét, Uramot hallottam a fejemben. Fél órán át próbálkoztam, hogy hátha sikerül visszaaludnom, vagy legalább

megnyugodnom, de sehogy sem ment. Csak hallgattam és hallgattam, a különös érzés pedig egyre fokozódott! Szerzetesi atmoszférát hozott létre a szobában. Érdekes volt, de már egészen zavart, amikor hogyan, hogyan, eszembe jutott az előző este. Az egyik teremben a Göndics házaspár várt ránk. Egészen megleptek. Évek óta együtt szolgálunk a gitáros közösségben, azt is tudtam, hogy a fiúk papként, a lányuk pedig szociális munkásként szolgálja az Urat, harmadik gyermekük pedig családos. Azt azonban nem tudtam, hogy ők maguk külsős szerzetesek. Pannonhalmán tették le a fogadalmukat, és igyekeznek mindennapjaikat a bencések szerzetesi lelkiségéhez hasonlóan, imádsággal átítatottan élni, miközben nem feledkeznek meg világi tennivalóikról sem. Külsős szerzetes... hát ilyen is van?

Végül már annyira foglalkoztatott a gondolat, hogy kezembe vettem a telefonomat, és bár a kísértés nagy volt, hogy eltereljem a figyelmemet, a facebook helyett mégis a google-re nyomtam. Egy megérzést követve beírtam a Nyolc Boldogság Közösség nevét, és egészen meglepődve tapasztaltam az első hírek között, hogy még 3 napom van jelentkezni a Bárány Tanítványai képzésre. A nyugtalanság érzése amilyen gyorsan jött, ebben a pillanatban olyan gyorsan fordult át örömbé és izgatottságba. Ez az! Végre újra önmagam vagyok, nyugtáztam, és hosszasan eljátszottam a gondolattal. Végigolvastam a kurzusleírást, és azt éreztem, ez az, amire most igazán szükségem van! Nézegettem a teendőkkkel teli naptáramat, és lelkesen írogattam be az alkalmakat, amik egész „véletlenül” pont feladatmentes, szabad hétvégének ígérkeznek. Nagyon boldoggá tett a gondolat, hogy megismerhetem a nővéreket, mélyebben a hitemet, és ezt majd továbbadhatom másoknak is. Csakhogy addig kutakodtam, amíg a Bárány Barátai képzést is megláttam.

Ők a 8B külsős, világi szerzetesei. Idősek és nagyon fiatalok, huszonévesek is vannak közöttük. Házasok és szinglik egyaránt. Évente néhány-szor találkoznak, és a közösséggel együtt is vállalnak szolgálatokat. Évente megújítják fogadalmukat ezzel is kifejezve, hogy az Úrre maradnak. Lelki tisztaságban élnek és boldogságban. Mondhatjuk úgy is, ők a világi szerzetesek, akik a hétköznapi világban élnek, és egészen láthatatlan angyalokként tevékenykednek és szolgálnak köztünk.

Engem egészen megdöbbenett ez a szabadság, amit egyházunk, és rajta keresztül az Úristen ajándékozott nekünk. Mintha azt mondaná: „Gyermekem, ha nem vagy kész a világot elhagyni, én biztosítok neked más lehetőséget.” Ugyanakkor azt is sugallja számomra: „Egészen szabad vagy. Nem kényszeríték rád semmit, amit te nem akarsz megtenni. Ám nem is hagylak el téged. Lehetőséget biztosítok számodra annak érdekében, hogy minél több időt tölthesünk együtt.”

Részemről a nagy elhatározás még várat magára. Vívódom, mert szabad akaratom van, és tudom, hogy az Úr semmit sem erőltet rám. Tudom, hogy örül, bárhogya is döntök. Lehetek teljesen csak az Övé, lehetek harmadrendi tagként egészen az Övé, de miközben az Övé vagyok, lehetek egészen a férjemé és a családomé is. A választás részemről a jövő titka lesz! Ágiék azonban már döntöttek:

— Amikor Isti atya „nekem szegte” a kérdést, hogy beszéljünk-e az oblatusságunkról, nem mondtam nemet. A két ciszterci és a piarista Géza atya szerzetesi tanúsátétele után a negyedik cellában ültünk férjemmel együtt, és izgalommal vártuk a betérő csoportokat. A szerzetesekhez kapcsolódó világi közösségekről beszélünk. Mivel az ősi ferences kolostorban voltunk, meg kellett emlékeznünk a ferences világi rendről, akik itt éltek templomunk-

hoz kapcsolódva. Kiskanizsán élelt újra a harmadrend néhány éve, hiszen a Sarlós Boldogasszony is ferences plébánia volt. Most is sok helyen van élő, működő közösségük az országban. Mi a férjemmel együtt a Bencés Oblátusközösséghez tartozunk.

A szabályzatunk szerint: „oblátusok és obláták följánlottak. Olyan keresztény emberek, akiket a Szentlélek az Ige és a liturgia szeretete révén egy bencés monostorhoz vont. Az oblátus hivatása épp úgy az evangélium megélése, mint minden kereszténynek. Az a sajátossága, hogy Szent Benedek tanításához igazodik.”

Mi 25 éve lettünk ennek a közösségnek a tagjai Pannonhalmán, mint Rita és Gergely testvér. Meghatározza egész életünket ez a kapcsolat, Istennek hálát adunk érte. Fogadalmunk szövegével fejeztük be ismeretünket: „Fogadj el engem Istenem szent ígéd szerint, hogy Neked éljek, és ne szégyeníts meg engem, mert Tebenned bíztam Uram...” (119. zs)

Mindezt azért meséltük el, mert az Úr egészen különös módon hív meg minket. Mindenkit másképp. Engem ebben az élményben, ebben az érzelmgazdagságban hívott meg egy újabb ösvényre. Máskor egy hirtelen gondolatfoszlányban adta tudtomra,

Tóth Árpád Ferenc

HÁROM KIRÁLY ÉNEKE

Adjon Isten békét!
Csillag után jöttünk,
holdsugaras éjen
ezüstben fürödtünk.

Gyalogszerrel, által
hetedhét határon
elkísért az úton:
két király barátom.

De ugye jó helyre
vetett a sors minket?
Itt lakik-e József,
Mária s a kisdéd?

a hitoktatás az, amiben kiteljesíthetem a küldetésemet és önmagamamat. Előtte soha sem gondoltam arra, hogy hit-tantanár legyek, de akkor, a franciaországi Taizébe menet kiverhetetlenül gyökeret vert a gondolataimban, és azóta is nagyon boldoggá teszi a mindennapjaimat. Tudom a célo, ismerem a hivatásom, és ez nagy kiváltság! Nem kell tehát fényes jeleket, hangokat vagy jelenéseket várni! Elég csak csendben lenni és hagyni, hogy hasson ránk az Úr érzéseink, élményeink, gondolataink, barátaink, jóakaróink által.

Biztos vagyok benne, hogy itt, a kedves olvasók között is vannak olyan szerencsés kiváltságosok, akik a papi vagy a szerzetesi életre lettek meghívva. A kérdés csak az, hogy felismerték-e Krisztus hangját, és hogy az elköteleződés mely fokán állnak jelenleg? Az olvasók másik nagyon szerencsés tábora viszont szintén nagy feladatra kap meghívást! Mert

attól még, hogy nem fogunk papi reverendát öltetni, nekünk is ugyanúgy tanúbizonyosságot kell tennünk az élő Istenről, mégpedig a mindennapi kapcsolatainkban! Ezt megtehetjük a magaviseletünkkel és az életpédánkkal a párunk, barátaink, családunk és az iskolatársaink vagy kollégáink előtt! Hétköznapi apostolok vagyunk, akiknek igenis élnünk és híresztelnünk kell az evangélium örömhírét! Mert Ti vagytok a világ világossága! Ti vagytok a Föld sója. Ám ha a só ízét veszti, mi haszna marad? És ugyanígy a hit is, ha cselekedetek nem származnak belőle, megholt önmagában. Mert a hit tettek nélkül halott! Adventi várakozásunk végéhez közeledve kívánjuk, hogy mindannyiunknak sikerüljön felfedeznünk talentumainkat, és ezekkel megtalálnunk az egyházi és világi hivatásunkat, hogy az Úr eljövetele megdicsőülhessen az életünkben!

Csonka Laura és Göndicsné Ági

A BIBLIA

Mit gondolsz, milyen volna az életünk, ha mostantól a Bibliát úgy használnánk, és olyan fontosnak tartanánk, mint a mobiltelefonunkat?

Ott volna a zsebünkben, táskánkban, mindig kéznél. A nap folyamán többször is bele-belelapoznánk. Kétségbeesetten keresnénk, ha véletlenül otthon felejténénk, vagy elhagynánk. Úgy tartanánk magunknál, mintha nem tudnánk nélküle élni. Mindig velünk volna, ha utazunk, és ha bajba jutunk, máris kézbe vennénk.

A mobiltól abban különbözik, hogy működik mindenütt. Nem merül le az akkumulátora, nem apad el az egyenlege, hiszen a Szentlélek műve. Nem kell két évente cserélgetni, egész életre szól.

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok segítségül, amíg közel van.” (Iz 55,6)

Megtalálsz benne minden „telefon-számot” az Úrhoz bármikor, ha:

— Szomorú vagy? (Jn 14)
— Bántanak? Ellened fordultak? (Zsolt 27, 1—3)

— Lelkiismeret-furdalás gyötör? (Zsolt 51, 3—19)

— Hajtod a pénzt? Szorongás fog el az anyagiak miatt? (Mt 6, 19—21, 24—34)

— Veszély fenyeget? Félsz? (Zsolt 91, 3—7, 11)

— Az Urat messze érzed magadtól? (Zsolt 63)

— A hited gyengült, és erősítést vársz? (Zsid 11)

— Egyedül vagy, és elfog a félelem? (Zsolt 23)

— Bánatos vagy és sértett? Szeretetre vágysz? (1 Kor 13)

— Megismernéd a szeretet titkait? (Kol 3, 9—17)

— Kísértés ért? Magányos vagy? (Róm 8, 31—39)

— Fáradt vagy és kimerült? Pihe-
nésre vágysz? (Mt 11, 28—30)

— Kétkedsz az Úr nagyságában? (Zsolt 90)

A barátaidnak add tovább!

Megtörténhet, hogy egy nehéz pillanatban valamelyiküknek az életét fordíthatja meg...

AKOLITUSOK AZ ALSÓTEPLOMBAN

Az Alsóvárosi Harangszóban rendszeresen bemutattunk olyan tisztségviselőket, akik egyházközségünk életében jelentős szerepet töltek be. Belepillanthattunk kántoraink, lektoraink, templomunk gondozói-szépítői, valamint közösségeink tevékenységébe, mindennapjaikba. Most olyan tisztségről és viselőiről, az akolitusokról esik szó, akik a templom szentélyében szolgálnak, és akiknek a tevékenységéről, annak lényegéről általában keveset tudunk. Ugyanúgy, mint személyes indíttatásokról, mindennapjaikról.

Az akolitusság egy templomi szolgáló fokozatot jelent, és fellelhető az őskereszténységi időkől. Az „akolüthosz” szó szerint nyomon követőt jelent, a papot és a diakónust követi, és segíti a liturgiában. A pap megbízása alapján gyertyavivői, oltárszolgálati, liturgiavezetési, szükség esetén áldoztatási feladatokat lát el. Közvetlen segítséget ad az oltár mellett: a vizet vagy bort nyújtja át, vizet önt a pap kezére a rituális kézmosásnál. Ezt szükség esetén a minisztránsok is elvégezhetik. A közösségépítésben, szegényekre, elesettekre való figyelmében, segítségben, adománygyűjtésben ugyancsak részt vesznek. A közgondolkodásban, különösen a 21. században nő az akolitus szolgálat jelentősége, fontossága, amikor az atyák a paphiány következtében egyre inkább felszentelt segítő nélkül maradnak. A tisztség betöltésére olyan hívek vágyanak és jelentkeznek, akik életüket az Úr vonzásában, az ő igéje szerint élik. E szolgálat ellátásához megfelelő ismereteket kell elsajátítaniuk bizonyos képzés formájában. Most a Szent József-templomban mintegy fél évtizede, valamint a nyár óta szolgáló akolitus testvéreinkről esik szó.

**Mély hittel, őszinte szívvel,
odaadással végzi szolgálatát**

Sipos Zoltán alázatos kötelességtudatával, szorgalommal végzett tevékenységével nyerte el a hívek rokonszenvét és atyái megalégedését. Gyermekkorát Komáromban töltöt-

te, majd más településeken géplakatosként, illetve hivatásos gépkocsivezetőként dolgozott. Szén- és bauxitbányánál, fakitermelésben, üveggyárban, húszüzemben, úttörőházban, majd iskolákban karbantartóként, akárcsak manapság.

— Nem neveltek vallásosan. Kelestem a miérteket, rácsodálkoztam a természetre, amely oly sok örömet adott nekem. Azt gondoltam, az ember az ura ennek a szép világnak. Ugyanakkor nem értettem, mégis miért nem illeszkedik bele annak rendjébe, miért rombolja, teszi tönkre. Nagy kérdés volt számomra, mi értelme mindennek, ha egyszer úgyis minden véget ér. A választ maga Isten adta meg, amikor vallásos emberekkel hozott össze. Általuk ismertem meg a kinyilatkoztatott igazságot, Jézust és mindazt, amit róla és a világról teljességgel meg lehet ismerni. 1982-ben kerültem Nagykanizsára, itt katolikusok közösségében találkoztam hitüket mélyen élő, egyszerű emberekkel, akik érdek nélkül képesek voltak egymásnak, másoknak segíteni.

Felnőttként lettem már elsőáldozó és bérmálkozó. Megtapasztalhattam a szentségekben a valóban élő Isten közelségét a rendszeres szentmishallgatások során. A fiatalok közösségében ismerkedtem meg feleségemmel, Szilvivel, akivel szentségi házasságot kötöttünk. Majd megszületett fiunk Ádám, akinek érkezését mindnyájan nagy izgalommal vártuk, hiszen feleségem születése óta mozgássérült. Isten ajándékaént éltük meg gyermekünk születését. Majd úgy gondoltuk, jelentkezünk a kaposvári hitoktatóképzőbe, amelyet el is végeztük. Két és fél év múlva Szilvivel a Jézus Szíve Plébánián, majd Miklósfán, és még Liszóban oktattuk Jézus Krisztus hitét.

Közben feleségem amúgy is gyenge egészségi állapota romlott. Ezért lelki vezetőnk azt javasolta, ha lehet, naponta, vagy amikor csak mód van rá, vegye magához az Úr Jézus testét. Így történt, hogy püspöki engedélyvel, amikor hazaértem a szentmisé-

ről, minden nap megáldoztathattam őt. Reményt, békét, erőt hozva Jézus jelenlétével a mindennapos keresztek hordozásához az otthon falai közé. Ezután segítettem a szentmiséken áldoztatni a Jézus Szíve-, majd a Szent József-templomban, ahol jelenleg is végzem szolgálatomat. Erre a szolgálatra úgy érzem, Jézus hívott meg. Őszinte szívvel, odaadással végzem mindezt Őérte, és ezzel szolgálom felebarátaim javát is.

Bízom az imádság erejében, mert mindaz, aki kér, kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek ajtót nyitnak. Dicsőség Istennek az életünk keresztjeiben elrejtett kincsekért!

Több alkalommal jártunk Medjugorjában, sőt a közösségi testvérek segítségével a Krizevac hegyére is feljutottunk feleségemmel. Jártunk karizmatikus találkozókra. Alkalmunk volt eljutni taizei találkozóra Rómába. Itt láthattuk II. János Pál pápát. Még kezét is foghattunk vele a betegeknek fenntartott szektorban. Napi imádságainkban most is megszólítjuk őt.

Ha kérhetnék a kis Jézustól jövő évre magamnak, kérnék mindig növekedő bizalmat, hitet Istenben! Egyházközségemnek: minél nagyobb egyseget közöttünk, hogy lássa a világ, Krisztus közöttünk van.

Ha azt kérdeznék, melyik szent áll legközelebb hozzám, azt mondanám: Szent IX. Lajos király, Szent Ferenc, Néri Szent Fülöp, Szent II. János Pál és Kalkuttai Teréz anya.

Mostanában a következő szentírási sorokra gondolok sokat: „De amikor eljön az Emberfia, talál-e hitet a Földön?”

A legkedvesebb olvasmányunk: Monforti Grignon Szent Lajos: *A tökéletes Mária-tisztelet* című könyve.

Az énekek közül mostanában egy taizei dal dúdolásán kapom rajta magam: Csak benned bízom uram...

Az Úr akaratából talán egyszer eljutunk Izraelbe, a Szentföldre. Jézus Krisztus az Oltáriszentségben adjon mindenkinek, minden olvasónak sok kegyelmet!

Sipos Zoltán és Csizmadia Tibor akolikusok

Akolitusavatás, úton a diakónusság, valamint a harmadrendi tagság felé

Az idei őszön templomunk szentélyében új szolgálattevőt fedezhettek fel a hívők. Először találgattak, érdeklődtek, majd megnyugodva és remélve maradását, örömmel vették, hogy Isti atyának van egy új segítője. Ő Csizmadia Tibor, az új akolitusunk. Egy évtizede annak, hogy sorsa szekere a rúdját Isten országa felé irányította. Nagykanizsán lakik, ám szívesen emlékezik zalaszentbalázi gyermekkorára.

— Katolikus családban nevelkedtem, elsőáldozó és bérmálkozó is ott voltam. Nagypám mindig magával vitt a szentmisére. A kórusban ültünk, és mindig engedte, hogy én, a kisgyermek dobjam a perselybe a 10 illetve 20 fillérest. Ha ma felnézek a karzatra, szinte elevenen él bennem a kép, mintha ott látnám őt. Felnőttként, miután összeházasodtunk Eszterrel, 3 év múlva született meg kisfiunk, Krisztián, aki már egyetemista.

Tíz évvel ezelőtt fogadtam el a Jóisten újbóli hívását, és elkezdtem látogatni a templomot, immár Nagykanizsán. A szentmiséken a hátsó sorban ülve egy idő után az volt az érzésem, többet kíván, vár tőlem Jézus Krisztus. Mintha azt mondaná, gyere közelebb!

Pár év múlva felbátorodva egy hétköznapi esti misén megkérdeztem Gáspár atyát, ministrálhatnék-e. Igent mondott. Ettől kezdve nem volt megállás, ha lehet ezt a kifejezést használni. Nemsokára akolitusvágytam, mind többet tenni Isten és az egyház szolgálatában. Krisztus hívása nem maradt abba. A szükséges képzés után ünnepélyes püspöki szentmise keretében megtörtént akolitusá avatásom. Hamarosan kértem püspök atyánkat, hogy engedélyezze a diakónusi szolgálatra való felkészülésemet. Államvizsgám, majd a diploma után, amelyet a Pécsi Tudományegyetemen szereztem, 2013-ban jelentkeztem a Pécsi Püspöki Hit tudományi Főiskolára teológus szakra, lelkipásztor szakirányon. Jelenleg harmadéves vagyok a hat évből. Ennek elvégzése után diakónus lehetek.

Nagykanizsán a Szent József Plébánián, vasárnap délelőttönként Zalaszentbalázson, a szülőfalumban teljesítek akolitusi szolgálatot. Tanulóéveimet töltöttem a ciszterci szerzetesrendben, melynek kiváló novícius mestere és volt perjele, dr. Bán Zoltán Elizeus atya vett a szárnyai alá. A tanulmányaimat befejezve válhatok harmadrendi taggá, azaz a ciszterci szerzetesség szellemében élhetem meg világi emberként keresztényi hivatásomat.

Emellett a karitatív tevékenység is meghatározó lett az életemben. A

szegények, elesettek segítése, adományok gyűjtése tovább folytatódik. Már egy évtizede ruhaneműt, játékokat osztunk a rászorulóknak. Pár éve meleg étel is párosul az adományok mellé. Az idén a Máltai Szeretetszolgálat bocsátotta rendelkezésünkre kolostori termet, ahol várjuk a rászoruló testvéreinket!

A hétköznapiakban dolgozom; feleségemmel — aki az egyik postahivatal alkalmazottja — éljük a keresztények mindennapi, áldásos életét.

Ha azt kérdeznék tőlem, hogy milyen gondolatok jártak a fejemben első áldoztatásomkor, így fogalmaznám meg: a Jóisten kegyelme és irgalma; amit megtehet velünk, hogy kiszolgáltathatja az Üdvösség forrását, a Fiút, akit feláldozott a bűneink megváltásáért. Én őbenne, ő énbenem. Minden áldozatom, szenvedésem, nyomorúságom beteljesedik, itt kap értelmet. Ebben a kegyelemben tevékenyen részt venni, felülmúl minden emberi érzést, és nem fejezhető ki szavakkal.

A kis Jézustól való kérésemet a magam és az egyházközség számára a következőkben fogalmaznám meg: az élet nagy kérdése a szeretet. Szeretni és szeretve lenni. Ezt kérem mindnyájunknak, hisz' Isten a szeretet! A másik, amit kérni szeretnék mindenkitől, hogy „ember” legyen. Ez mit jelent? Azt, hogy nyílt, őszinte és nagylelkű.

Melyik szent áll hozzám legközelebb? Erre nagyon nehéz válaszolni, választani a sok példakép közül. A közelmúlt szentjei közül Szent II. János Pál pápára gondolok nagy szeretettel.

Kedvenc szentírási idézetemként az egész Bibliát idézhetném, de mégis Szent Pál apostolnak a Galatákhöz írt leveléből a 2,20 verset: „Élek, de már nem én, hanem Krisztus él énbenem. Minthogy azonban most még testben élek, Isten Fiának hitében élek, aki szeretett engem, és feláldozta magát értem” (Gal 2,20).

Örömmel éneklek és hallgatom a Boldogságos Szűz Mária antifónáit, énekeit!

Vágyaim egyike, Isten segítségével eljutni Rómába!

(Folytatás a 6. oldalon.)

AKI KERES, TALÁL... A KÖNYVTÁRBAN!

Idén tavasszal — nem tervezett módon — felfedező körútra indultam a Halis István Városi Könyvtárban (Kálvin tér 5.). A vallási, egyházi, történelmi és városunkhoz kapcsolódó könyvek rengetegét vizsgáltam át, mégpedig olyan szemmel, hogy mi az, ami az átlag hívó vagy az igazságot kereső embernek hasznos segítség lehet. Továbbá összehasonlítottam a saját gyűjteményemmel, illetve a plébániai könyvtárunk anyagával, s örömmel mondhatom, hogy gazdag és hasznos könyvtári gyűjteményt hozott össze mindannyiunk számára a városi könyvtár.

Egyházközségünkben nagy hangsúlyt fektetnek a Biblia olvasására. A könyvtárban sok példány található belőle. Amit külön ajánlok — a könyvtárból —, ami katolikusként használandó, az a Szent István Társulat Bibliája. Amikor levéve a polcra kinyitjuk, rögtön a könyv elején megtaláljuk a kiadót. Így máris egy hiteles, korszerű bibliafordítást használhatunk. E mellé nagyon hasznos biblikus szakkönyveket is találunk a polcokon, melyek közérthetően, színesen avatnak be minket a korabeli társadalmak szokásaiba, gondolatvilágába. S máris eljutottunk a történelemhez. A vallás és a történelem együtt jár. Sok olyan kiadványt vehetünk le a könyvtári polcokról, amelyek jól ábrázolják az adott korszakot, személyeket, eseményeket. Szembesítsük is magunkat a régebbi korok kereszténységével, egyházával, hogy jobban megértsük a mait, és merjük elfogadni a jövő kihívásait!

AKOLITUSOK AZ ALSÓTEPLOMBAN

(Folytatás az 5. oldalról.)

Szent Tarzícusz az áldoztató példája

Az akolitusok esetén előszeretettel szokták emlegetni Szent Tarzícusz vértanúságát, aki valóban rendkívüli áldoztató volt. Fiatal (gyermek) kora miatt ő szabadon bemehetett a börtönben

A történelemmel és a mindennapokkal összekapcsolódik az erkölcs. Gazdag erkölcsstani könyvgyűjtemény van a könyvtárban, mely segíthet eligazodni a mai, erkölcsileg zavaros világban. Aki a filozófiát kedveli, az sem panaszkodhat, mert talál ilyen témájú könyveket is.

A legterjedelmesebb állomány a lelkeségi irodalom terén van. Rengeteg szerzőtől olvashatunk műveket. Az egyik legnépszerűbb *Miért hiszek?* (Kairosz Kiadó) sorozat minden kötete megtalálható. Több korszerű egyházi gondolkodó írásait is elérhetjük.

Manapság a pszichológiának és azon belül is a kapcsolataink ápolásával, a családi életünkkel és a gyermekneveléssel foglalkozó könyveknek van nagy divatja. Elmondható,

hogy a könyvtár teljesen felszerelt ezen modern és hasznos kiadványokkal is.

S mindezek végén még említést kell tennem a lexikonokról, kézikönyvekről, melyek nem kölcsönözhetőek, de nagyon jó szolgálatot tehetnek akkor, amikor szeretnénk valamit jobban

megérteni vallási életünkben. Többek között ezeket a könyveket szoktam én is használni, amikor a plébániai kiadványainkat szerkesztem. A folyóiratok között is megtalálhatóak a mai magyar katolikus lapok, illetve más felekezeti lapjai is. Érdeemes olykor másokét is olvasni.

Bátorítanám az olvasni, kutatni vágyókat, hogy térjenek be a Halis István Városi Könyvtárba, és böngészzenek a gazdag kínálatban!

Isti atya

tönben sínylődő keresztényekhez, míg egy felnőtt ezt nem tehetné meg. Ezért, amikor Valerianus császár nagy népünnepélyt szervezett, melynek során keresztényeket kívánt vadállatok elé vetni, II. Sixtus pápa gondban volt, hogy hogyan áldoztassa meg utóljára a kivégzésre szánt híveket. Szent Tarzícusz felajánlotta, hogy ő majd elviszi az Eucharisziát a börtönbe. Útközben azonban a pogányok feltartóztatták, s észrevették, hogy Tarzícusz valamit rejteget a ruhája alatt. Erőszakkal próbálták elvenni, de Tarzícusz az élete árán megóvta a Szentiséget a gyalázattól.

Remélem, korunkban nem veszélyeztetni katolikus keresztény hitünk gyakorlását semmi! Kérjük Urunkat, vegye gondjaiba templomunk felszentelt és segítő szolgálóit!

Mónai Zsuzsanna

SZENTSÉGBEN, SZENTELMÉNYBEN RÉSZESÜLTEK

KERESZTELÉS

Június: Bécsi Barnabás, Császár Laura Liána, Eger Patrik, Kómár Bence Miklós, Schwarcz Misha.

Július: Petró Léna Viktória.

Augusztus: Berta Virág, Dávidovics Hanna, Kovács Kira, Póczak Melinda Diána, Radmanics Bence, Spór Roland Máté, Vinkó Luca.

Szeptember: Buspataki Nóra, Horváth Leticia, Molnár Hanna.

Október: Baranyai András, Baranyai Balázs, Mesztegyei Hunor, Tóth Dorina, Varga Attila.

November: Fazekas Gyula, Rodek Bori.

ESKÜVŐ

Június: Kovács Szilárd—Novák Viktória, Tizedes László—Nagy Manu-éla, Poszavec Dávid József—Pécsy Patrícia, Pálfi Szilárd Ágoston—Holcz Marianna.

Július: Merczigány Attila—Orosz Márta, Berry Howard Mihael Pack—Kele Alexandra.

Augusztus: Bányai Imre—Váradi Ivett, Bedő Dániel—Vadkerti-Tóth Veronika, Krisztián Milán—Steyer Livia, Prelogh Balázs—Szabó Bernadett, Jakisa Dávid Lajos—Lutter Laura Krisztina.

Szeptember: Balogh Károly—Bakó Bernadett Krisztina, Vajner Mihály Bél—Kovács Ágota, Szalai Dániel—Molnár Erika.

Október: Baa József—Kiss Szandra.

TEMETÉS

Június: Leveli Pál (élt 106 évet), Szépvárdy Ibolya (élt 78 évet).

Július: Bankó László (élt 66 évet).

Augusztus: Sámson Gyuláné Ivók Margit (élt 96 évet), Vékási Vendel (élt 85 évet), Csóka Károly (élt 72 évet).

Október: Varga József (élt 69 évet), Rezsek Mária Aranka (élt 70 évet), Horváth Gyula (élt 81 évet), Pilicz Viola (élt 82 évet).

SZENT ERZSÉBET-VENDÉGSÉG

Finom sütemények, gyümölcsök, lekvárok, befőttek sorakoztak a plébánia emeleti dísztermének asztalain 2015. november 14-én délután. A szeretetvendégségen a megemlékezés mellett szó esett a házilag készült finomságok elkészítésének fortélyairól is. „Szerettük volna egy kicsit az időseket, akik a templomban szolgálnak, vendégül látni, kicsit kiemelni az ő tevékenységüket. A mai alkalom részben arról is szól, hogy amit ők befőttek, zöldségként eltesznek télire, megmutathassák, megköstölhassuk” — mondta Váron István plébános.

Az alkalomra meghívást kapott a biogazdaként híressé vált Polgár Ró-

bert murakeresztúri plébános is, aki praktikus tanácsaival nyújt segítséget az egészséges táplálkozáshoz. „Ha újra visszatérünk a régi hagyományokhoz, akkor mindenképpen lehet úgy is gyakorolni a befőzést, hogy egészségesebb ételleket készítünk.” A rövid ismertető után mindenkinek lehetősége volt megköstölni az otthonról hozott finomságokat.

A bőséges vendéglátás során ismerkedésre és tapasztalatcserére is volt lehetőség, reméljük, hogy a sikeres kezdeményezés a jövőben hagyománnyá válik. A tervek között szerepel egy jótékonysági vásár szervezése is a szegények javára.

ADVENT ÚJ FÉNYEKKEL

Villamos felújítás az Alsótemplomban

A tér és a fény egymás nélkül elképzelhetetlen. Ha sötét van, nem érzékeljük a teret. És mivel csak térben létezhetünk, folyamatosan szükségünk van a fényre. Ezért van elsőbbsége a látásnak a többi érzékszervvel szemben. A látás képességét és a látszás lehetőségét a fény kapcsolja össze, a fény elsődleges forrása pedig a Nap. Ugyanakkor a tér önmagában nem, csak a megvilágított tömegekhez, il-

letve térfalakhoz képest érzékelhető, ezért a tér, a tömeg és a fény egymást kölcsönösen feltételezik. Nem véletlen, hogy a szakrális terek építészete mindig is a térről és a fényről szólt. A fény szerepe azonban sokféleképpen juthat érvényre természetes és mesterséges fényként. A templomtér természetes bevilágítása mellett a fény tényleges vagy jelképes szerepe a világképben, a helyválasztásban, a tájolásban, vagy a

szakrális építmény felépítésében is tetten érhető.

Előzmények

István atya kérésének megfelelően a templom külső és belső világítását, a villámvédelmet, a gyóntató- és sekrestyehelyiségek fűtőmegoldását villamossági szakember bevonásával megvizsgáltuk.

A templom a kolostorépülettel szerkezetiileg összeépített, így a villámvédelmi rendszer közös rendszert képez. A toronyban lévő harang és az óra vezérlése zivataros időjárás esetén az elmúlt években folyamatosan meghibásodott, működésképtelenné vált. A javítási munkákra minden évben komoly összeget kellett kifizetnie egyházközségünknek. A templomban állandó villogás, vibrálás jelentkezett a harang- és az ogonamotor bekapcsolásakor. A világítási hálózat — annak korszerűtlensége miatt — a mai kor energiatakarékossági követelményeinek már nem felelt meg. A halogénizzós világítás miatt a fényerősség gyenge volt, és az üzemeltetése is nagyon költséges. A karbantartási munkák hiánya miatt a gyóntató- és sekrestyehelyiségekben a villamos hálózat tönkrement, az érintésvédelmi jegyzőkönyv évekkal ezelőtt lejárt. A templom padfűtése működik, azonban az automatizálása nem megoldott. A sekrestyében és gyóntatóhelyiségben nem volt fűtés.

Megvalósult villamos felújítási munkák

A felújítási munkákat úgy kellett megtervezni, hogy a legkisebb mértékben zavarja a miséket és az elkészüljön adventi időre. A villamos hálózat bővítését az E.ON szolgáltatóval engedélyeztetni kellett. A jelenlegi napali hálózat teljesítményének bővítését csak jelentős villamoshálózat-fejlesztési hozzájárulás befizetésével és a méretlen kábel cserélésével engedélyezte az E.ON, összesen 1,5 millió forintot kellett volna fizetni. Ez szá-

munkra elfogadhatatlan volt, és emelésre méltó még a lassú ügymenet is.

Szántó Attila villamosmérnökkel történt együttgondolkodás eredményeképpen István atya jóváhagyásával sokkal előnyösebb megoldást választottunk. Villamos hőtárolós kályhákat terveztünk a gyóntató- és a sekrestyehelyiségekbe, így nem kellett hálózatfejlesztést fizetni az áramszolgáltatónak. Kiemelném, hogy a hőtárolós kályhákból összesen három darabot építettek be, melyek éjszakai árammal sokkal kedvezőbben üzemeltethetők. A nappali áramért 38 Ft/KWh, míg az éjszakaiért 23 Ft/KWh kell fizetni. Ez jelentős megtakarítást eredményez.

Az éjszakai áram vételezéséhez külön vezérelt mérőszekrényt építettek be. Ennek engedélyeztetése az E.ON-nal megtörtént. A fűtött helyiségekben az elektromos hőtárolós kályhák áramkörei vésés nélkül vezetékcsatornában lettek elhelyezve. Az éjszakai vezérelt villamos fűtés működtetéséhez villamos elosztó épült a szabvány előírásainak megfelelően áramvédő kapcsolókkal. A templomban állványzatról a lámpatestek cseréjekor a szükséges javítási munkákat elvégezték, a szabványosítás megtörtént, ennek megfelelően elkészült az érintésvédelmi jegyzőkönyv. A templom északi bejáratához 12 V-os világítás készült.

A padfűtés vezérlésénél a forgócsapos mechanikus kapcsolókat programozható időművel vezérelhető mágneskapcsolókra kicseréltük.

A padosorok megvilágítása lépésálló alumínium sínrendszerbe épített RGB LED-szalagvilágítással készült el. A padosoroknál lévő LED-fény irányfényként is beállítható lesz.

A fali rózsák lámpáit korszerű, szabályozható LED-izzókra cseréltük. Ezzel a megoldással a fényerő a fali rózsáknál 25—100% között szabályozható, ami energiamegtakarítást eredményezhet. A templom világítását szabályozni lehet különböző alkalmakkor: esti misék, látogatók.

A 2016. évre áthúzódó villamos munkák

A korszerű, érzékeny, elektronikus berendezéseket 3 lépcsős túlfeszültségvédelmi rendszerrel lehet megvédeni a villámok másodlagos, indukált

hatásaitól. A harangvezérlő rendszert is ilyenekkel védjük meg a toronyban. Ezt legkésőbb márciusig kell megvalósítani. Itt szükséges megjegyezni, hogy ehhez közvetlenül kapcsolódik a *külső villámvédelem* (ami a villám közvetlen hatásaitól védi a templomot) szabványosítása és villámvédelmi jegyzőkönyvének elkészítése. A templomot, mint épületet a hozzá tartozó kolostorral együtt kell felülvizsgálni villámvédelmi szempontból, mert a kettő szerkezeti és villamos villámvédelmi szempontból is egyben van. A sekrestyében, a gyóntatóhelyiségben, valamint az oltár előtt szőnyegburkolatot terveztünk, ami hamarosan elkészül. A szőnyegburkolatok kivitelezésére azért van szükség, mert a kőpadozat nagymértékben sugározza a hideget. A kolostor és a sekrestye kapcsolatánál lévő kijáratú ajtó elé vastag hőszigetelő anyagból függöny kerül. A tervezett és megvalósított munkák költsége közel ötmillió forint.

Összegzésképpen megköszönöm Szántó Attila mérnök kolléga és gazdasági társasága precíz munkáját és nem utolsósorban a hívek türelmét.

Köszönjük továbbá a hívek részéről befizetett egyházi adót és az adományokat, mert ezen pénzforrások nélkül nem tudtuk volna megvalósítani a villamos felújítást és a fűtés kiépítését.

Templomunk kívül és belül fényben ragyog!

Bálint Pál

BÖJTE CSABA FELHÍVÁSA AZ IMÁDSÁGRA

Nagy felfordulás van a világunkban, eljött az önmegtágadás, a bűjt, az imádság ideje! Flüei Szent Miklós kiimádkozta, hogy Svájc a békesség szigete legyen, az ő közbejárásával kérjük ugyanezt a kegyelmet Európának, világunknak!

Flüei Szent Miklós, Zürichből nem messze egy kis svájci faluban született. Fiatal éveiben több polgárháborúban is részt vett, majd családot alapított. Abban az évben, amikor a tizedik gyereke született, újból kiéleződtek a svájci hegyek között élő különféle nemzetek, felekezetek között az ellentétek. Mivel tudta, hogy mennyire kegyetlenek a háborúk, ezért úgy döntött, hogy visszavonul a világtól, és térden állva, böjtölve, remeteként imádkozva ajánlotta életét az áldott békéért. 1467-ben felesége által varrt remeteruhában hagyta el családját, és egy patak partján alapított remeteséget. Életét az imádkozásnak és az elmélkedésnek szentelte. Életszentségének hamar híre ment sokan mentek hozzá tanácsért, nemcsak az egyszerű emberek közül, hanem a hatalmat gyakorló urak is megkeresték kérdéseikkel. Bölcs útmutatásai alapján született meg az a kényes egyensúly, amely a soknemzetiségű és felekezetű kantonokból álló Svájcot a béke szigetévé tette Európa közepén. Ezért tisztelik Szent Miklóst Svájc védőszentjeként. Úgy gondolom, hogy a példa adott, és működik is ötszáz éve. Most már csak nagyban, Európai és világméretben kellene megvalósítani mindezt!

Szent Miklós, Svájc védőszentje 1467. október 16-án hagyta el a családját, és kezdte el az imádságos, remeteéletét. Mi az árva gyerekeinkkel — itt Déván és a többi 83 házunkban is — 2015. október 16-án szeretnénk egy kilencedet kezdeni, melyben mindazokkal, akik együtt imádkoznak velünk, kérni fogjuk Istenüktől az áldott békét! Szeretettel kérlek, gyertek, segítsetek felkészülni a kilencedre, és ti is kapcsolódjatok be az imádságba! Azt szeretnénk, ha

sok nyelvre lefordítva sokan tudnánk együtt imádkozni ebben a kilencedben a világ békéjéért! Nagyon szeretném, ha sok-sok templomban, magánházaiban, de a médián keresztül is minél többen tudnának bekapcsolódni a Flüei Szent Miklós által vezetett kilencedünkbe!

Isten gyermekeinek szabad, boldog méltóságára vágyunk. Gyertek, imádkozzunk és böjtöljünk legalább kilenc napon keresztül, hogy mennyei Atyánk

a kért kegyelmet nekünk, gyermekeink megadja! Ha nagyon sokan együtt imádkozunk, talán a világ hatalmasai is felfigyelnek kérésünkre, követeléseinkre, és le fognak ülni, hogy a problémákra békés megoldást keressenek! Isten kegyelméből több mint ötezer bajban lévő gyermeket fogadtunk be, neveltünk Erdély földjén, és azt szeretnénk, hogy ne a gyűlölet, a háború poklában kiégett világot hagyjunk rájuk örökségül, hanem az épülő, szépülő szeretet Istenének az Országát!

Kérjük Szent Miklós imájával Te-remtőnket, hogy felbolydult világunknak adjon békét, egyetértést, bölcs rendet!

Én Uram, én Istenem,
vedd el tőlem mindenem,
ami gátol Feléd!

Én Uram, én Istenem,
add meg nekem mindenem,
ami segít Feléd!

Én Uram, én Istenem,
fogadd el az életem,
hadd legyek egészen a Tiéd!

Forrás: www.magnificat.ro (Szent Ferenc Alapítvány honlapja)

KARÁCSONYI ÉS ÚJÉVI MISEREND

December 24., csütörtök: Éjféli mise 22 órakor Palinban, 24 órakor a Szent József-templomban.

December 25. péntek: Urunk születése (karácsony) — vasárnapi miserend.

December 26., szombat: Szent István első vértanú ünnepe — *vasárnapi(!)* miserend.

December 27., vasárnap: a Szent Család ünnepe — vasárnapi miserend

December 28—30.: Nincs szentmise.

December 31., csütörtök: Hálaadó szentmise 16 órakor Palinban, 18 órakor a Szent József-templomban.

Január 1., péntek: Szűz Mária, Isten Anyja ünnepe, újév — vasárnapi miserend.

Január 2., szombat: Szombati miserend.

Január 3., vasárnap: Karácsony 2. vasárnapja — vasárnapi miserend.

Január 6., szerda: Vízkereszt főünnepe — szerdai miserend.

Január 10., vasárnap: Urunk megkeresztelésének ünnepe.

Január 17—24.: ökumenikus imahét.

Február 2., kedd: Urunk bemutatása (Gyertyaszentelő Boldogaszszony).

Február 10., hamvazószerda.

Az irgalmasság rendkívüli szentéve: A PÁPAI BULLA ISMERTETÉSE

2015. március 13-án, megválasztásának második évfordulóján Ferenc pápa a Szent Péter-bazilikában tartott pénteki nagyböjti bűnbánati szertartáson mondott homíliájában meghirdette az irgalmasság rendkívüli szentévet, amely 2015. december 8-án kezdődik a Szent Péter-bazilika Szent Kapujának a megnyitásával és 2016. november 20-ával zárul Krisztus Király ünnepén.

Április 11-én, szombaton délután, az isteni irgalmasság vasárnapjának (április 12, húsvét második vasárnapja) első vesperásán tette közzé Ferenc pápa a jubileumot meghirdető bulláját, amelynek címe: „Misericordiae Vultus” (Az irgalmasság arca). A bullában a pápa kifejteti a jubileumi év meghirdetésének indokait, és megjelöli azokat a főbb irányvonalakat, amelyeket követnünk kell, hogy a lehető legjobban megélhessük a szentévet.

A bulla nagyjából három részre osztható: az elsőben Ferenc pápa elmélyíti az irgalmasság fogalmát; a másodikban néhány gyakorlati javaslatot ajánl a jubileum megünneplésére, míg a harmadik rész néhány felhívást tartalmaz. A bulla Mária-hoz intézett fohással zárul, aki Isten irgalmasságának tanúja. Az első vesperáson a pápa a bulla egy-egy példányát átnyújtotta a világon szétszórta jelen lévő egyház képviselőinek.

AZ IRGALMASSÁG FOGALMA

A bevezető részben a pápa hangsúlyozza, hogy a vatikáni bazilika Szent Kapujának megnyitására két okból kerül sor december 8-án: először is azért, mert ez a dátum egybeesik Mária Szeplőtelen Fogantatásának ünnepével. Mária az, akit Isten akart „szentnek és szeplőtelennek”, hogy „az emberiséget ne hagyja a gonosz fogságában”.

Másodszor: december 8-a egybeesik a II. Vatikáni Zsinat lezárásának 50. évfordulójával. A zsinat ledöntötte azokat a „magas falakat, ame-

lyek túl sok időn át bezárták az egyházat egy kiváltságos erődítménybe”. A zsinat nyomán az egyház „kilépett egy új világba, hogy hirdesse az evangéliumot, ahogyan XXIII. János mondta: az irgalmasság orvosságát használva, ahelyett, hogy a szigor fegyverét ragadta volna magához”.

Szent Kapu az egyházmegyékben is

Ferenc pápa ezután bejelentette, hogy december 13-án, advent harmadik vasárnapján megnyílik Róma székes-egyházának, a Lateráni Szent János-bazilikának a szent kapuja. Ezt követően nyílik meg a többi pápai bazilika szent kapuja. A pápa továbbá elrendelte, hogy minden részegyházban és a kegyhelyeken is az egész szentév során álljon nyitva egy hasonló irgalmasság kapuja, hogy a jubileumot helyi szinten is lehessen ünnepelni, „mint az egész egyház szeretetközösségének a jelét”.

Az irgalmasság az egyház szemöldökfája

„Út, amely egyesíti Istent és az embert, mert megnyitja a szívet annak a reménynek, hogy örökre szeretnek bennünket, bűnünk korlátai ellenére”; „alapvető törvény, amely minden személy szívében lakik”; „architráv, szemöldökgerenda, amely támaszt nyújt az egyház életének”; „életeszmény és hitünk hitelességének kritériuma”.

Ferenc pápa számos módon meghatározza az irgalmasság fogalmát hangsúlyozva, hogy az egyáltalán nem „a gyengeség jele, hanem sokkal inkább Isten mindenhatóságának tulajdonsága”. Isten irgalmassága „örökkévaló”, hangsúlyozza továbbá a pápa, mert „az embert az örökkévalóságban mindig az Atya irgalmas tekintete kíséri”. Jézusban „minden irgalmasságról szól és semmi sincs részvétel nélkül”, mivel „személye nem más, mint szeretet, olyan szeretet, amely ingyen adja önmagát”.

A pápa ezen a ponton jelentősen aláhúzza: az irgalmasság „nem pusztán az Atya cselekvési módja, hanem annak a kritériumává válik, hogy megértsük: kik valódi gyermekei”. *Gyakorlatilag mindnyájan „arra kaptunk meghívást, hogy irgalmasságban éljünk, mert nekünk volt elsőként részünk abban, hogy irgalmasságot gyakoroltak irányunkban”.* „A sértések megbocsátása tehát olyan imperatívusz, amelytől a keresztények nem tekinthetnek el”. Sokszor nehéznek tűnik megbocsátani, hangsúlyozza a pápa, azonban „a törekény emberi kézbe helyezett megbocsátás az eszköze annak, hogy szívünkben megvalósuljon a béke, hogy boldogan éljünk”.

Az „egyház hitelessége is az irgalmas és részvétet érző szeretet útján át halad” — teszi hozzá a pápa: talán hosszú időn át elfeledkeztünk arról, hogy megjelöljük és megéljük az irgalmasság útját” engedve a kísértésnek, hogy „mindig és csakis az igazságosságot követeljük”, miközben korunk kultúrájában „egyre ritkábbá válik a megbocsátás megtapasztalása”. Ezért a pápa arra buzdítja az egyházat, hogy vállalja magára a feladatot: „a megbocsátás örömteli hirdetését”. A megbocsátás „olyan erő, amely új életre kelt és bátorsággal tölt el, hogy reménnyel tekintsünk a jövőbe”.

„Irgalmasok, mint az Atya” — a Jubileum mottója

A pápa emlékeztet rá, hogy számára az irgalmasság témája különösen fontos, olyannyira, hogy ezt választotta püspöki jelszavává: „Misericordiae atque eligendo” (Megkönyörült és kiválasztotta — „Meglátta őt Jézus, megkönyörült rajta, és kiválasztotta” Mt 9,9). Ez a kifejezés engem „mindig meghatott” — írja a pápa. Idéz II. János Pál pápa „Dives in misericordia” k. enciklikájából, hangsúlyozva annak sürgősségét, hogy a kortárs világban hirdessük az irgalmasságot és tanúságot tegyünk róla”,

„új lelkesedéssel és megújult lelkipásztori tevékenységgel”, mert ez „meghatározó az egyház és üzenete hirdetésének hitelessége számára”. „Ott, ahol az egyház jelen van, ott nyilvánvalóvá kell válnia az Atya irgalmasságának” és „*bárhon, ahol keresztények élnek, mindenkinek az irgalmasság oázisára kell találnia*”.

A bulla első része a *jubileum mottójának* aláhúzásával zárul, azaz: „*Irgalmasok, mint az Atya*” — idézet

Lukács evangéliumából (Lk 6,36). Elkötelezett, de ugyanakkor örömben és békében gazdag életprogramról van szó, amely megkívánja, hogy „képesek legyünk Isten Szava meghallgatására”. „Így szemléljük irgalmasságát” és saját életstílusunkká tehetjük azt.

HOGYAN ÉLHETJÜK MEG A LEGJOBBAN A JUBILEUMOT?

A bulla második részében Ferenc pápa néhány gyakorlati útmutatást ad ahhoz, hogy hogyan élhetjük meg a rendkívüli jubileumot a maga spirituális teljességében:

Tegyünk egy zarándoklatot, mert ez „tényleges jele lesz annak, hogy az irgalmasság is egy olyan elérendő cél, amely elkötelezettséget és áldozathozatalt kíván”!

Ne bíraskodjunk, és ne ítélkezzünk, hanem bocsássunk meg és adakozzunk, maradjunk távol a „pletykától”, a „féltékenységtől és az irigységtől” által sugallt szavaktól. Vegyük észre a jót, ami minden személyben jelen van” és váljunk a „megbocsátás eszközeivé”.

Nyissuk meg a szívünket a lét periferiái felé, vigyünk vigaszt, irgalmasságot, szolidaritást és figyelmet mindazoknak, akik „a mai világban nélkülöznek és szenvednek”, „számos fivérünknek és nővérünknek, akiket megfosztottak méltóságuktól”. „Kialtásukat tegyük magunkévá — buzdít a pápa — így együttesen tudjuk leküzdeni a közöny korlátját, amely gyakran hatalmas úrként van jelen, hogy elrejtse az álszentséget és az önzést”!

Örömmel hajtsuk végre a testi és leki irgalmasság műveit, hogy „felébresszük lelkiismereteinket, amelyek el-lankadtak a szegénység drámájával szemben”! Jézusnak éppen ez a küldetése: vigyünk vigaszt a szegényeknek, hirdessük a megszabadítást a modern rabszolgaságok foglyainak; adjuk vissza a látást azoknak, akik magukba zárázódtak; adjuk vissza a méltóságukat azoknak, akiket ettől megfosztottak; legyünk képesek arra, hogy legyőzzük a tudatlanságot, amelyben emberek milliói élnek, különös tekintettel azokra a gyermekekre, akiknek nincs megfelelő segítségük ahhoz, hogy kilépjenek a szegénységből”! Mint ahogy Keresztes Szent János mondja: „az élet alkonyán a szeretetben fognak megvizsgálni minket”.

Növeljük az egyházmegyéinkben a „24 óra az Úrért” ima és bűnbánati kezdeményezéseket, amelyeket nagybőjt negyedik hetében pénteken és szombaton kell megtartani. A pápa rámutat: sok fiatal ismét közeledik a kiengesztelődés szentségéhez, amely „kézzelfoghatóvá teszi az irgalmasság nagyságát”. Ennek köszönhetően

sokan közülük úgy érzik, hogy „újból felfedezik életük értelmét”.

Papok feloldozhatnak olyan bűnök alól is, amelyhez eddig csak az Apostoli Szentszéknek volt joga

A pápa egy paragrafust a bűnök feloldozása témájának szentel: mindelelőtt kifejezi azt a kívánságát, hogy „a gyóntatók legyenek az Atya irgalmasságának valódi jelei”, ne sebtében rögtönözzenek ebben a feladatukban, hanem váljanak „elsőként bűnbánókká, akik bocsánatért esdekelnek”! „Isten bűnbocsánatának hűséges szolgáljaként” tehát minden gyóntató úgy fogadja a híveket, mint „az apa a tékozló fiú példabeszédében”, vagyis „olyan apa, aki fia elébe siet, annak ellenére, hogy az minden vagyonát elherdálta”. A gyóntatók tehát „ne tegyenek fel impertinens, nem a tárgyhoz tartozó kérdéseket”! Minden bűnbánó szívében ismerjék fel, hogy segítséget és bocsánatot keresnek. A gyóntatók arra kaptak meghívást, hogy „mindig, bárhon, minden helyzetben és mindenek ellenére legyenek az irgalmasság elsőbbségének jelei”!

A pápa továbbá bejelenti, hogy a szentév nagybőjtjének időszakában az Irgalmasság Misszionáriusait küldi majd el világszerte, vagyis olyan papokat, akiket „felruház olyan tekintéllyel, miszerint megbocsáthatnak olyan bűnöket is, amelyek alól a feloldozás joga az Apostoli Szentszéknek van fenntartva”. „Jelei lesznek annak, hogy az egyház anyai gondoskodással van Isten népe iránt”. Ezek a papok mesterei lesznek mindenki számára „egy humanizmussal teli találkozásnak, amely a megszabadulás forrása, felelősséggel teljes; célja, hogy leküzdjék az akadályokat, és visszatérjenek a keresztségben kapott új élethez”. Ugyanakkor a pápa azt kéri, hogy az egyházmegyéinkben szervezzenek „népmisziókat”, hogy ezek a misszionáriusok „hirdethessék a bűnbocsánat örömét”!

A búcsú

A jubileum jellemző vonása a búcsú, azt mutatja, hogy „Isten korlátlanul megbocsátja bűneinket”. Miközben

a kiengesztelődés szentségében Isten bocsánata eltörli a bűnöket, *a bűncsúval a bűnös megszabadul a „bűn negatív lenyomatától”, „következményének minden hatásától”,* amely „magartásunkban, gondolatainkban” megmarad. Ebben az értelemben az, aki elnyeri a bűncsút, képessé válik arra, hogy karitatív módon cselekedjen, növekedjen a szeretetben, ahelyett, hogy ismét bűnt követne el”.

FELHÍVÁS A BŰNÖZÉS ÉS A KORRUPCIÓ ELLEN

A jubileumi bulla harmadik részében Ferenc pápa néhány felhívást intéz a következő témákban:

Felhívás bűncsoportok tagjaihoz: „Saját érdekekben kérem, hogy változtassatok életetekben” — írja a pápa. Arra szólítja fel a bűnözőket: ne maradjanak közömbösek a hívással szemben, hogy megtapasztalják Isten irgalmasságát! „A pénz nem ad igazi boldogságot. Ez csak egy látszat” — írja a pápa. „Az erőszak, amelyet arra használnak fel, hogy pénzt halmozzanak fel, amelyből ömlik a vér, nem tesz sem hatalmassá, sem halhatatlanná”. Végül pedig „senki sem menekülhet el Isten ítélete elől”.

Felhívás azokhoz a személyekhez, akik korrupciót követnek el, vagy bűnrészesek benne: „Elérkezett a megfelelő pillanat, hogy megváltoztassatok életeteket! — mondja nekik a pápa. Elég, ha elfogadjátok a meghívást a megtérésre, és alávetitek magatokat az igazságszolgáltatásnak, miközben az egyház irgalmasságot kínál fel”. A pápa hangsúlyozza továbbá, hogy a korrupció „a társadalom rothadó sebé, súlyos bűn, amely égbe kiált, mert aláássza a személy és a társadalom életének alapjait”; „megátalkodottság a bűnben, amely arra törekszik, hogy Istent a pénz, mint a hatalom illúziójával helyettesítse; a sötétség műve, amelyet a gyanakvás és a cselszövés tart életben”, olyan kísértés, amelyről „senki sem érezheti magát mentesnek”. A pápa arra szólít fel, hogy számolják fel ezt a sebet „a magán- és a társadalmi életből” az „óvatosság, éberség, lojalitás, átláthatóság eszközeivel, amelyhez kapcsolódik a feljelentéshez való bátorság”!

Felhívás a vallásközi párbeszédre: emlékeztet rá, hogy a zsidó vallás és az iszlám az irgalmasságot „Isten egyik legjellemzőbb tulajdonságának” tekinti. Ők is hiszik, hogy senki sem tud gátat szabni az isteni irgalmasságnak, mivel kapui mindig tárva állnak. A pápa azt kívánja, hogy *a jubileum „kedvezzen e vallások és más nemes vallási hagyományok közötti találkozásnak”,* tegye „nyitottabbá őket a párbeszédre, kiküszöbölve a bezártság és a megvetés minden formáját, elúzva az erőszak és a diszkrimináció minden formáját”!

Felhívás az igazságosság és az irgalmasság közötti kapcsolatra: „nem két, egymással szemben álló aspektusról, hanem egyetlen valóság két dimenziójáról van szó” — emlékeztet rá Ferenc pápa. A két dimenzió együtt fejlődik, amíg el nem érik a csúcst a „szerelem teljességében”. Elhatárolva magát egy pusztán „legalista” nézettől, vagyis „a törvény pusztá megtartásától”, Jézus megmutatja „az irgalmasság nagy ajándékát, amely keresi a bűnösöket, hogy bocsánatot és üdvözülést kínáljon fel nekik”. „Isten igazságossága bűnbocsánatában áll”. Ez „az irgalmasság primátusa”, „Jézus küldetésének alapvető dimenziója”, mert „nem a törvény megtartása üdvözít, hanem a Jézus Krisztusba vetett hit”. Ebben az értelemben „az irgalmasság nem ellentétes az igazságossággal”, mert általa Isten felkínálja a lehetőséget a bűnösnek, hogy „megbánja bűnét, megtérjen és higgyen”. Természetesen „ez nem jelenti az igazságosság leértékelését, vagy feleslegessé tételét, éppen az ellenkezőjéről van szó: *aki téved, annak le kell töltenie büntetését. Ez azonban a megtérés kezdete,* mert a bűnös megtapasztalja a megbocsátás gyengédségét”. Végül is „a szeretet jelenti a valódi igazságosság alapját” — hangsúlyozza a pápa.

VÉGKÖVETKEZTETÉS

A dokumentum végén Ferenc pápa Mária, „az Irgalmasság Anyja” alakjára utal, akinek életét a „testté vált irgalmasság jelenléte” alakította. „Az Isten és az emberek közötti Szövetség Frigyládája”, Mária „tanúskodik arról,

hogy Isten Fiának irgalmassága nem ismer határokat és mindenkit elér, senkit nem zár ki”. A pápa emlékeztet Szent Fausztina Kowalska nővérre is, aki „arra kapott meghívást, hogy belépjen az isteni irgalmasság mélységébe”.

A bulla azzal a felhívással zárul, hogy „hagyjuk meglepni magunkat Isten által, aki soha nem fárad bele, hogy szélesre tárja szívét” az emberek előtt. Az egyház elsődleges feladata tehát, hogy „mindenkit bevezessen Isten irgalmasságának nagy misztériumába, szemlélve Krisztus arcát, főleg korunkban, amely tele van nagy reményekkel és erőteljes elmentmondásokkal”.

A jubileumi év 2016. november 20-án, Krisztus Király, a Világmindenség Ura ünnepén zárul. „Annyira kívánom, hogy az elkövetkező éveket hassa át az irgalmasság, elérve minden embert, eljuttatva mindenkihez Isten jóságát és gyöngédségét! — fejezi be bulláját a pápa. Mindenkihez, hívőhöz és távol állókhoz jusson el az irgalmasság balzsama, mint a már közöttünk jelen lévő Isten országának jele!”

Forrás: Vatikáni Rádió honlapja

AZ IRGALMASSÁG CSELEKEDETEI

Az irgalmasság testi cselekedetei:

1. Az éhezőknek ételt adni,
2. A szomjazóknak italt adni,
3. A szegényeket ruházni,
4. Az utasoknak szállást adni,
5. A betegeteket és
6. A börtönben levőket látogatni,
7. A halottakat eltemetni.

Az irgalmasság lelki cselekedetei:

1. A bűnösöket meginteni.
2. A tudatlanokat tanítani.
3. A kételkedőknek jó tanácsot adni.
4. A szomorúakat vigasztalni.
5. A bántalmakat békével tűrni.
6. Az ellenünk vétkezőknek megbocsátani.
7. Az élőkért és holtakért imádkozni.

KÖZTÜNK ÉLŐ KERESZTÉNYEK

Rosta Margit: A szolgálat a hivatása

Margit néniről sokan tudjuk, hogy elkötelezett háziorvos és üzemorvos volt, akit elhivatottsága, önzetlen szeretete miatt szerettek a betegek. Négygyermekes nagycsaládjuk a 70-es években különlegességnek számított. Ez is egyfajta keresztény tanúságtétel volt részükről. Irigylésre méltó, hogy mindegyik gyerek mélyen hívő felnőtt keresztény lett. Margit néni ma is aktív tagja a Nagycsaládos Egyesületnek (mai nevén Nagycsaládos Baráti Társaságnak) és az alsótemplomi közösségnek.

Akik korábban is ismerték őt, azt is tudják róla, hogy férje, Pali bácsi — aki sajnos korán elhunyt — egészen fiatalon pap volt, aki a kommunista rendszer elnyomása miatt lépett ki, mert úgy érezte, keze-lába meg van kötve, és a papi renden kívül többet tud tenni az ifjúságért, a keresztény közösségért. Több helyen tanított hittant a városban. Aktív közösségi életéről ismerték sokan Margit nénivel együtt. Tudjuk Margit néniékről, hogy egy ideig családotul a homokkomáromi közösséggel együtt éltek a kolostorban. A család hite, keresztény elhivatottsága példaértékű számomra, mióta csak megismertem őket.

Szívműtéte idején sokan imádkoztunk érte, és örömmel látjuk, hogy felépült. Bár kicsit többet kell pihennie, azért most is bevállal 4-5-6 unokát hétvégére, és nem ritkán főz 10 emberre vasárnap. Mindig van körülötte egy-két támogatott gyerek vagy felnőtt.

„Izgalmas, boldog, bajokkal is teli” — vallotta az életéről, amikor a beszélgetést kezdtük egy szép napsütéses délutánon palini otthonukban. Sok érdekes részletet és életének kevésbé ismert momentumait osztotta meg velünk.

Keresztényként a kommunizmusban

Hitvalló családban nőtt fel. Különösen édesanyja volt mélyen hívő. A legvadabb '50-es években is templomba

jártak, ami nem okozott gondot, amíg kislányként Szombathelyen laktak. Azonban az Úr nem csendes keresztény életet szánt neki.

Amint Dunaújvárosba (az akkori Sztálinvárosba), a szocializmus egyik fellelegvárába költöztek, sok támadás érte a családot kereszténységük miatt. Jellemző volt az akkori állapotokra, hogy az egész iskolában mindössze ketten jártak hittanra. Többször rá akarták venni a szülőket, hogy ne járassák tovább hittanra őket. Matematikára egyenesen megfenyegette, hogy tőle sose fog jó jegyet kapni, miközben ő volt az osztály legjobb matematikosa. Emiatt gépész szeretett volna lenni, de ahogy ő mondja: „a Szentlélek más irányba pofozott”.

A gépészmérnöki felvételihez szükséges tudószerűsége derült ki, hogy tüdőtuberkulózisa van, azaz TBC-s. Szentgotthárdon tudószanatóriumban kellett töltenie 2 évet, ahol működött iskola, de csak humán tagozat. Meg kellett műteni, kivették az egyik tüdőlebenyét (tüdejének egyötödét). Otthon próbálkozott folytatni az iskolát, de nagyon gyenge volt, ezért újra szanatóriumba került, ezúttal Budapesten. További 2 évet töltött a szanatóriumban, ahol elhatározta, hogy orvos lesz.

Utólag visszanezve úgy tűnik számára, „ez volt Isten akarata”. Itt már sikeresen tudott felkészülni a fizika és biológia felvételire, ahol az elérhető 20 pontból fél pont híján a maximumot teljesítette. Akkoriban az volt a szokás, hogy a felvételin az egyetemi KISZ titkár is bent volt. (A fiatalabbak kedvéért KISZ = Kommunista Ifjúsági Szövetség). Megkérdezte, hogy „Igaz, hogy templomba jár?” Margit mondta, hogy „igen”. „És mi lesz, ha felveszik?” „A felvételi nem változtatja meg a világnézetemet” — válaszolta.

Akik ismerjük az akkori rendszert, tudjuk, hogy ez nagyon bátor kiállás volt a hite mellett. Egyenes következmény volt az elutasítás, de indokként

gyenge egészségi állapotára hivatkozott. Szanatóriumi főorvosa igazolta, hogy egészséges, és személyesen vette pártfogásába. Így sikerült Margitnak bejutnia az orvosira. Keményen tanult, jó tanuló volt és Cum laude (dicséretes) eredménnyel végzett.

Keresztény házasságban és közösségben

Egyetemi évei alatt ment férjhez. Pali Dunaújvárosban volt pap, Margit lelki barátja, levelező társa. Pali a fiatalokkal való foglalkozásra érzett elhivatottságot, de teljesen ellehetetlenítették. A hittanórákon kívül nem szervezhetett semmilyen közösségi találkozót, de még kirándulást sem. Úgy érezte, keresztény civilként többet tehet a gyerekekért és a fiatalokért, mint papként, ezért kérte a felmentését, amit meg is kapott a pápától.

Margit Dunaújvárosban kezdett orvosként dolgozni. Egymás után születtek a gyerekek, és a 4 gyerekkel a kétszobás lakást hamar kinőtték. Amikor bement a hivatalba, hogy segítsék, hogy nagyobb lakáshoz juthasson, közölték vele, hogy „senki nem kérte, hogy 4 gyereket szüljön”.

Egy zalai nyaralás közben keveredtek Kanizsára, ahol lenyűgözte őket a város erdőillatú levegője a dunaujvárosi vasműszaggal szemben. Éppen akkor épült az új kórház, ezért a város szolgálati lakásokkal csábította Kanizsára az orvosokat, háziorvosokat is. A csábításnak engedve telepedtek le a városunkban. (Milyen jó lenne, ha manapság is így csábítaná haza a város a diplomás fiatalokat!)

Margit néni körzeti orvos volt, ami elmondása szerint heti 168 órás ügyeletet jelentett. Bárki bármikor hívta, ő ment és ellátta a beteget akár vasárnapi ebéd közben, akár éjszaka.

Számára teljesen természetes volt, hogy ha valakinek szüksége van segítségre, akkor ő megy, de ezért a családjának sokat kellett nélkülöznie jelenlétét.

Az alsótemplomba kezdtek járni, mert oda tartoztak. Nagyon jó közösséget találtak Kanizsán. Néhány év alatt Bakonyi Jóska káplán a bér-málkázók szüleit egy csoportba gyűjtötte össze. Beszélgettek hitről, bibliáról, megújulásról, felfedezték az akkor elterjedőben levő gitáros énekeket. Élénk közösségi életet éltek. Rendszeresen találkoztak először csak a sekrestyében, azután a Magyar családnál, majd felváltva a többiekénél is, a gyerekekkel együtt. Ők alakították a nagycsaládos közösséget is Kanizsán.

Nagy egyházi találkozókra jártak. Meghatározó volt számukra a taizéi ('tezéi') találkozó Rómában, ahol találkoztak a szentéletű Roger ('rozsé') testvérrel, a taizéi közösség alapítójával. Személyesen szólította meg Pali bácsit. Hogy mit mondott neki latinul, azt Pali bácsi senkinek sem árulta el, de azt tudjuk, hogy nagy hatással volt rá.

Pali bácsi közben hittanórát tartott hol itt, hol ott (Palinban, Miklósfán). A fiatalokat előadásokra hordta, lelki gyakorlatokra, ifjúsági találkozókra.

A házuk többször volt menedékház. Először egy kábítószerest fogadtak be, aki pár napot töltött náluk, és többször visszatért. Két alkalommal cigányokat fogadtak be. Lakott náluk egy cigány fiú, aztán egy cigány lány is. Pali bácsi vitte haza őket, akiket az egész család egyetértésével befogadtak.

Margit néni számára mindig elsődleges volt, hogy bármikor, bárkinek segítsen, aki rászorul. Ezt még az imádságnál is fontosabbnak tartja az életében.

Amikor idejött a homokkomáromi közösség, akkor eleinte csak néha találkoztak velük egy-egy közös imaalkalmon. Először csak Pali bácsi járt ki a gyerekekkel. Margit néni ebből sokszor kimaradt, mert sokat dolgozott, de lelkileg támogatta őket, és szívesen részt vett, ha lehetősége volt rá.

Egyre többet jártak ki, és jött a vágyakozás, hogy együtt éljenek ezzel a közösséggel. Köztük voltak ökörfogadalmasok (beöltözött apácák), de laikusok is. Két évig éltek kint, ami nagyon szép, boldog időszak volt

az életükben. A közösség közben jelentős változásokon ment át, ezért hazaköltöztek.

Hazaköltözés után 2 hónappal Pali bácsi hirtelen meghalt. Margit néni elvesztette férjét, aki igazi lelki társa volt, de úgy érzi, még most is az. Nem tud kimenni Homokkomáromba, az emlékek annyira felkavarják.

Az élet megy tovább

A család, a hivatása, a Nagycsaládos Egyesület, a keresztény közösség... — most már társ nélkül, de sohasem egyedül — folytatott mindent, és néha két ember helyett is próbált helytállni. Nem volt könnyű, de megnyugodott Isten akaratában, és továbbra is adakozó szeretettel igyekezett gondoskodni környezetéről. A férje nélkül sokáig nem érezte elég erősnek magát ahhoz, hogy a házába is befogadjon rászorulókat. Aztán 3 év elteltével megmutatták neki egy kisbaba fényképét, akit állami gondozásba adtak volna, ha az anyukát nem fogadja be valaki. Akkor befogadta az anyukát a kisbabájával.

A szívműtete után most is két rokon fiú lakik nála, akik tőle járnak iskolába. Rendszeresen vigyáz kisebb-nagyobb csapat unokára. Ha le is kell feküdnie délután pihenni egy kicsit, ez nem akadályozza meg abban, hogy pl. az egész nagycsaládot vendégül lássa hétvégére.

Margit néni még most is (immár sok-sok éve) a nagycsaládos nyári táborok motorja.

Az áldozatos élet nagyon jellemző rá. Másoknak segíteni, másokért dolgozni. Azt hiszem, kevés orvos van Kanizsán, aki úgy ment nyugdíjba, hogy mindössze egy kis háza, egy kis autója van, és gondot okoz neki, hogy az autóját megjavíttassa, mert a nyugdíjból nem mindenre futja. Soha nem jutott eszébe meggazdagodni a hivatásából.

És a jövő...

Úgy érzi, még van dolga a világban, de nem csak azért, mert a gyerekei még sokszor számítanak rá, és mert 9 unokája + 5 fogadott unokája körül is sokat kell segíteni. „Úgy érzem, még sokat kell fejlődnöm, javulnom,

mert sokszor nem úgy viselkedem, ahogy azt elvárnám magamtól” — mondja beszélgetésünk végén a 71 éves Margit néni. Zavarja, hogy sokan tisztelettel tekintenek rá, pedig ő messze nem tökéletes. Minden tisztelem azoké az embereké, akik felmerik vállalni, hogy nekik még fejlődniük kell. Pláne 71 évesen!

Számomra példaértékű Margit néni áldozatos, szolgálatkész keresztény élete. Boldog élet akkor is, ha „bajokkal teli”, hiszen — ismét őt idézem — a „boldogság nem azonos az örömmel”.

Örülök, hogy ismerhetem, és köszönöm, hogy a beszélgetés nyomán még jobban megismerhettük, felfedezhettük tanúságtevő életében a Szentlélek működését. Kívánom neki és családjának Isten áldását, hosszú boldog életet családjá körében és az alsótemplomi közösségünkben!

B. Békési Beáta

Dsida Jenő

ITT VAN A SZÉP KARÁCSONY

Itt van a szép, víg karácsony,
Élünk dión, friss kalácson:
mennyi finom csemege!
Kicsi szíved remeg-e?

Karácsonyfa minden ága
csillog-villog: csupa drága,
szép mennyei üzenet:
Kis Jézuska született.

Jó gyermekek mind örülnek,
kályha mellett körben ülnek,
aranymese, áhítat
minden szívet átítat.

Pásztorjátászok be-bejönnek
és kántálva ráköszönnek
a családra. Fura nép,
de énekük csudaszép.

Tiszta öröm tüze átég
a szemeken, a harangjáték
szól, éjféli üzenet:
Kis Jézuska született!

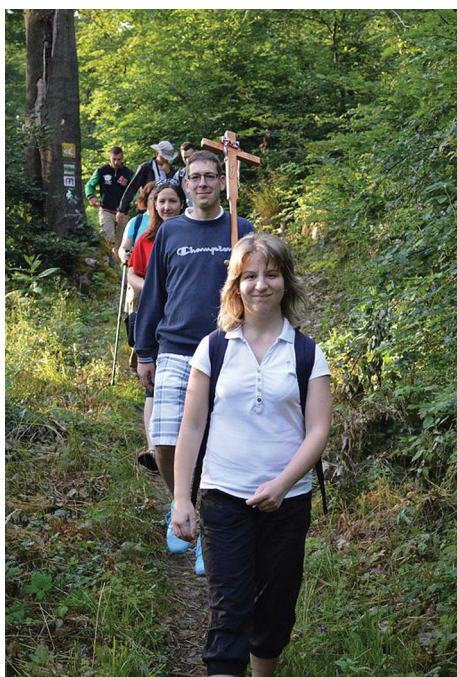
MÁSODÉVESKÉNT A PÉCSI HITTUDOMÁNYI FŐISKOLÁN

Talán azzal kezdeném, hogy már gyerekkoromtól fogva szerettem misére és hittanórákra járni. Harmadik osztályos koromtól ministráltam egészen nyolcadikig. A hitben való növekedésemet nagyban meghatározta a nagymamám személye, a bérnálásom utáni évben pedig csatlakoztam az akkor alakuló ifi-körbe. Hittanos kirándulásokra is szívesen mentem segíteni, és mindig örült a szívem, ha a gyerekekkel lehettem. A rengeteg közös élmény és Lóránt atya példája is sarkall erre az útra. Elhivatottságot éreztem arra, hogy teológiát tanuljak, és majdan hittant taníthassak.

Szüleim és barátaim is támogatták a döntésemet, ez sok erőt adott nekem, hogy jelentkezzem. Azért természetesen féltém is, hiszen új város, új közösség...! A felvételi vizsga június végén volt, és két részből állt: írásbeliből, ami tesztjellegű volt, valamint szóbeliből, ami lényegében egy

rátokra találtam. A szorgalmi időszakot háromnapos lelkigyakorlattal kezdjük. Ezek az alkalmak mindig jó hangulatban telnek, itt találkoznak először az elsőévesek a főiskola hall-

iskolánk és az egyetem között létrejött szerződés lehetővé teszi, hogy a hittanár mellé egy szakpárt is lehet választani (angol, dráma, történelem szakot).

beszélgetés volt a rektor atyával. Ezután még egy hétbe sem telt, és megjött az értesítő levél. Nagyon izgatottan nyitottam ki, és már potyogtak is az örömkönyveim, mert felvettek!

Szeptember elején költöztem be a kollégiumba. Az első egy-két hónap még nagyon furcsa volt, de hamar ba-

gatóival. Adódik pár nap, ami kiváló alkalom az ismerkedésre. A közösségépítést segíti elő a hallgatói önkormányzat is a számos programmal, mint például a teológusbál, a közös palacsintázás és pizzázás, filmezések, kirándulások.

Így rá is térnék a főiskola minden napjaira. Mivel kis létszámú intézmény vagyunk, lehetőség van arra, hogy tanáraink mindannyiunkat megismerjenek. Így is teszik, nagy hangsúlyt fektetnek a személyes kapcsolat kialakítására. Vannak köztük fiatalok és idősebbek, atyák és civilek egyaránt. Ha valami kérdésünk vagy problémánk adódik, akkor bátran merünk hozzájuk fordulni.

Első évben bevezető kurzusok vannak, hogy betekintést nyerjünk a filozófiába, biblikumba, egyháztörténetbe. Későbbi tudásunk így biztos alapokra épülhet. Ez év szeptemberétől a pszichológia és a pedagógia óráinkat a PTE Bölcsész tudományi karán kell elvégeznünk, és így pedagógus diplomát kapunk. A fő-

Aki emberekkel szeretne foglalkozni és egyházi munkakörben elhelyezkedni, bátran merjen jelentkezni a főiskolára! Ám olyanoknak is ajánlom, akik szeretnék hitüket elmélyíteni és tudásukat bővíteni. A Pécsei Püspöki Hittudományi Főiskola nagy családja mindenkit szeretettel vár!

Bővebb tájékoztató pedig ezen a linket érhető el: www.pphf.hu.

Révész Bettina

Alsóvárosi
HARANGSZÓ

Kiadja: Szent József Plébánia, Nagykanizsa
Felelős kiadó: Váron István plébános
Főszerkesztő: Fűrné Kinsztler Anita
Szerkesztőbizottság:
Balogh András, Balogné Békési Beáta,
Csonka Laura, Fűrné Kinsztler Anita,
Mónai Zsuzsanna, Váron István
Tipográfus: Lengyák András
Kizárólag belső használatra!

www.szentjosefplebania.hu
www.facebook.com/istiatya.hu